

ТОПКА И ПРОЗОРЕЦЪ

Пенчо получи за именния си день футболна топка. Събраха се другаритѣ му на другия день и заритаха топката. Не бѣха доволни съседитѣ отъ тия игри. Сума пакости правѣха по градинитѣ имъ, а често счупваха и по нѣкое стѣкло. После граб-ваха топката и, димъ, да ги нѣма!

Еднажъ топката удари въ единъ прозорецъ, и стѣклото се разби на парченца. Но топката не се върна обратно, а падна въ стаята. Изплашиха се момчетата и се разбѣгаха. Пенчо се скри задъ единъ жгълъ и скритомъ запоглежда къмъ кѣщата. Никой не се показа на прозореца, нито врата се отвори.

Чуди се Пенчо, какво да прави. Да си отиде, безъ да вземе топката, какво ще каже довечера на баща си! Да я поиска, нали трѣбва да плати счупеното стѣкло? Пъкъ баща му ще се кара, а можеше и да го набие. А никакъ не му се искаше да остави топката. Толкова ѝ се радваше.

Гледаше Пенчо къмъ кѣщата и не се решаваше да отиде. Тревожно се озѣрташе наоколо, но нѣмаше нито единъ отъ другаритѣ му. И това било другарство! Утре пакъ щѣха да искатъ да играятъ съ неговата топка, а сега го оставиха самъ!... Где да ги знае, какви сж хората тамъ въ оная кѣща, какъ да отиде?

Все още никой не се показваше на прозореца. Най-сетне Пенчо се реши да си поиска топката, пъкъ каквото ще да става. Позвнѣ на вратата. Отвори му единъ възрастенъ господинъ.

— Какво искашъ?

— Топката, господине, ... моята топка ... ритнахме я и счупихме стѣклото ... Ще ми я дадете ли?

— Я го вижъ ти. хлапака, само за топката ли си дошелъ?

— Да ... ахъ, не! ... И да ви се извиня. Наистина, азъ не ритнахъ топката, но тя е моя. Все пакъ, азъ съмъ виновенъ. Простете ми. Не искахме да направимъ пакостъ. Другаритѣ ми се изплашиха и избѣгаха.

Стариятъ господинъ го погледна презъ очилата си.

— Ти, май, не си толкова лошъ, щомъ си дошелъ да се извинявашъ. Ами баща ти ще ти се кара ли, ако искамъ да ми платишъ стѣклото.

— Е, да, много. Той печели малко пари, пъкъ сме четири деца, и мама ще плаче!...

Стариятъ господинъ се почеса по голата глава, нѣщо помисли, пъкъ после каза:

— Хайде, върви си! Ама ако не бѣше дошелъ самъ, щѣхъ да те намѣря чрезъ участъка. Щомъ искашъ извинение, нѣма да ти искамъ пари.

Стариятъ господинъ потупа Пенча по рамото и му стисна ржката.

— Харесвашъ ми! Ще станешъ добѣръ момъкъ! Върви си..

Пенчо не посмѣ да каже на баща си за случката. Но разказа всичко на майка си и ѝ обеща, че ще играе съ топката само на игрището.

Вѣра Бояджиева Фолъ